

som vi bevilge til Værftet for at holde det i Gang. Skulde det være Meningen, at vi ogsaa skulde give yderligere Bevillinger paa § 26 til den ærede Krigsminister af Hensyn til Værkstederne og af Hensyn til at sikre Arbejderne paa disse Værksteder en fortsat Virksomhed? Lad os dog endelig ikke gaa hen og bevilge saadanne ekstraordinære Summer til Militærvæsenet af Hensyn til, at nogle Fabrikker og Værksteder, som vi ere nøbde til at lave Krigsvæsen paa, ellers ikke have noget at bestille til deres Arbejdere. Jeg solte mig ikke overbevist af den ærede Krigsministers Motivering, men blev, som sagt, snarere mere bange, end jeg var i Sverige. Thi hvad den ærede Minister vil, det sagde han os rent ud: Han vil have en militær Udvikling. Ja, men det er det, vi ikke ville være med til, vi ere mere end godt nok fornøjede med det Standpunkt, vi nu staa paa i Retning af militær Udvikling, og Vorherre bevare os for at komme videre. Derfor er jeg fuldstændig uenig med den ærede Krigsminister om Udviklingen af Militærvæsenet, idet jeg gentager det, at det er meget for meget, vi have nu. Det, der stiller Benstre fra Højre i denne Sag, er ikke det, at Højre bestaar af danske Mænd, der ville, at det danske Folk skal bestaa som Nation, og have den Mening, at det kun ad denne Vej er i Stand til at leve lykkelig, thi det mene vi ogsaa (Ufbyrdelse). Jeg ved ikke, om det ærede Medlem for Fredensborg (S. Hage) mener, at jeg staa uden for det danske Folk, det kan han godt gøre for sit Bedkommende, men han har ingen Ret til det. Jeg i hvert Fald regner mig for en lige saa god dansk Mand som han. Men vi paa vor Side tro ikke et eneste Nut paa, at vi ved vort Militærvæsen ere i Stand til at forsvare vor Selvstændighed, thi dersom vi havde den Betragtning, de Herrer have, at Udgifterne til Militærvæsenet er en Assurance, vi styde ind, som naar vi assureere vor Ejendom mod Brandfare, maatte vi jo være nogle mærkelige Mennesker, hvis vi ikke vilde være med til at betale den Assurance. Men det have vi ikke den fjerneste Tro paa, jeg har det i hvert Fald ikke. Derfor siger jeg: jo mindre af Militærvæsen, jo bedre! Vi have Ulykker nok deraf i Fredstid, thi da er der ingen Ting, der gnaver mere paa Finansvæsenet end Militærvæsenet, og naar det trækker op til Krig, er jeg altid bange for, at naar vore militære først have faaet Geværer, Kanoner og Fæstninger, flø deres Fingre ogsaa efter at faa dem prøvede; de mene da, at vi maa ogsaa vise, at vi kunne noget, og saa prøve vi ligesom i 1864, da vi styrtede os ind i den

ulykkelige Krig. Skulde det nogen Stund komme dertil, at Danmark kom i Krig, er jeg bange for, at det blev den sidste Krig, det danske Folk kom til at føre. Denne Betragtning gør, at jeg for mit Bedkommende siger: saa lidt som muligt! Det ærede Medlem for Njebenhavns Amts 2den Valgtreds (Klaujen) har nu altsaa faaet Svar paa sine Udtalelser, for det første af den ærede Ordfører, som jeg takker særdeles for de indgaaende Oplysninger, han har givet om, hvorledes Stigningerne ere fremkomne, og nu af mig, idet jeg har udtalt, at de Hærlove, vi have, have gjort Udgifterne større, men disse Love har jeg for mit Bedkommende stemt imod, saa at jeg ikke kan gøre for, at Udgifterne efter disse Love stadig ere gaaede op. Hærloven af 1880 gav os et meget stærkt Stub fremad i Retning af større Udgifter. Endnu skal jeg kun i denne Forbindelse gøre den Bemærkning til det ærede Medlem for Fredensborg (S. Hage), der jo er Ordfører for Højre, og som klagede sig jammerligt over, at der blev bevilget alt for lidt, at jeg vil henvise ham til hans gamle Kampfæller, de moderate. Vi hørte jo, at det ærede Medlem for Hornslet (Neergaard), der er Ordfører for de moderate i Finansudvalget, stod op og gav os Attest for, at det, vi havde bevilget, var fornuftigt og rigtigt, og man kunde godt som fornuftige Mennesker være med til at gaa saa langt ned. Derfor kunde han anbefale at gaa med til de foreslaaede Nægtelser. Kunne vi forlange en bedre Attest? Det forekommer mig, at er der nogen, der har hjulpet Højre over de smalle Steder, da det kneb, hjulpet til at faa Fæstningen anerkendt og komme ud af Provisoriet, saa er det deres moderate Venner; og nu komme de samme moderate Venner og sige, at det er slet ikke at gaa for vidt, de kunne godt følge os, det er fornuftigt og moderat, hvad der forlanges af Nedsættelser. Det forekommer mig at være en saa udmærket Attest, som tænkes kan, og i Særdeleshed, naar man ser det i Belysning af deres Standpunkt i Fjor, thi da faldt det dem for Bryttet f. Eks. med Militærbevillingerne til Marineministeriet, og de indtog et Særstandpunkt, der var langt mere yderliggaaende, end vi andre. Men hvis det ærede Medlem for Fredensborg (S. Hage) ikke vil tro mig og mine nærmeste Venner, saa lad ham tro sine gamle Kampfæller, de sige jo, det er ikke saa galt endda. Derfor nyter det slet ikke Krigsministeren at flukke for os; for han faar os ikke videre, det er jeg saa sikker paa, fordi ikke alene vi, Flerparten, men ogsaa de moderate sige, det er ikke for meget, og derfor maa det antages efter det Måstapi,